

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I DE RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

1. Sentències de 4 d'abril de 2022, del Tribunal Constitucional, per les quals s'estimen per unanimitat dos recursos d'empara ([2875-2020](#) i [5881-2020](#)) en què es qüestionava la indeguda citació a comparèixer en judici, el que va provocar que el procediment civils es desenvolupés de forma no contradictòria sense la participació dels interessats.

El TC ha declarat vulnerat el dret a no patir indefensió en els procediments judicials, ja que la CE imposa als poders judicials el deure d'observar en tot moment una especial diligència en la realització dels actes de comunicació processal d'acord amb les normes que regulen dits procediments. En conseqüència, considera el TC que s'ha vulnerat el dret a la tutela judicial efectiva, declarant nuls ambdós procediments civils (un referent a una execució hipotecària i l'altre al procediment de liquidació del règim econòmic matrimonial).

2. [Sentència](#) de 10 de maig de 2022, del Tribunal Constitucional, per la qual es desestima el recurs d'empara interposat per J.T. contra l'execució de la sentència que el va condemnar pel delictes de desobediència dictada pel TSJC de 19 de desembre de 2019 i acordava la seva execució.

La sentència d'aquest recurs d'empara considera que no s'ha vulnerat el dret del recurrent a la tutela judicial efectiva, ja que amb l'execució de la sentència del TSJC per la qual se'l va condemnar a un delictes de desobediència es produïa, d'una banda, l'accés efectiu a la jurisdicció constitucional i, d'altra banda, que aquest Tribunal pogués acordar la suspensió cautelar de l'execució de la sentència condemnatòria.

Així mateix, el recurrent invocava la vulneració del dret d'exercici del càrrec representatiu així com la resta de drets invocats en la demanda. Per al TC, l'eventual vulneració d'aquests drets al·legats no s'ha produït en les resolucions ara impugnades, sinó, si escau, en la pròpia sentència condemnatòria i com aquest extrem ja va ser resolt en la STC 25/2022, la pretensió ara impugnada manca d'objecte.

El vicepresident senyor Xiol formula un vot particular contra la sentència al qual s'ha adherit el magistrat senyor Sáez.

3. [Sentència](#) de 2 de juny de 2022, del Tribunal Constitucional, per la qual estima la qüestió d'inconstitucionalitat plantejada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó en relació amb l'article 10.8 de la Llei de jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA), introduït per la disposició final segona de la Llei 3/2020, de 18 de setembre, de mesures processals i organitzatives per fer front la crisi de la COVID-19 en l'àmbit de l'Administració de justícia i, en conseqüència, declara la inconstitucionalitat i anul·la l'esmentat precepte.

L'article 10.8 de la LJCA, introduït per la disposició final segona de la Llei 3/2020, de 18 de setembre, atribuïa a les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia la competència per a l'autorització o ratificació judicial de les mesures adoptades per les autoritats sanitàries estatals, autonòmiques o locals que, d'acord amb la legislació sanitària, consideressin necessàries i urgents per a la protecció de la salut pública i que impliquessin limitacions o restriccions de drets fonamentals quan els seus destinataris no estiguessin identificats individualment; dit precepte va ser aprovat en el context de la pandèmia de la COVID-19 i que suposés limitacions o restriccions de drets fonamentals comptés amb l'aval dels poders de l'Estat: l'executiu i el judicial.

La sentència del TC que resol la qüestió d'inconstitucional aprecia que el precepte qüestionat trenca el principi constitucional de separació de poders en atribuir als òrgans judicial de l'ordre contenciós administratiu funcions alienes a la seva comesa constitucional (article 106.1 i 117 de la CE), amb menyscabament de la potestat reglamentària que la CE atribueix al poder executiu, sense condicionar-la al complement o a l'autorització dels jutges o tribunals per a la seva entrada en vigor i desplegar eficàcia, essent suficient per això la publicació en el corresponent diari oficial. En tal sentit, estableix que la potestat reglamentària està atribuïda per la CE únicament al poder executiu i no es preveu constitucionalment una competència compartida entre el poder executiu i el poder judicial.

Així mateix, l'esmentada sentència del TC considera que la inconstitucionalitat provocada per l'atribució compartida de la potestat reglamentària trenca el principi d'eficàcia administrativa i limita, o almenys dificulta, l'exigència de responsabilitat jurídica i política al poder executiu en relació amb l'aprovació de les seves disposicions sanitàries per a la protecció de la salut pública, en detriment del principi de la responsabilitat dels poders públics consagrat en l'article 9.3 de la CE.

La sentència també considera inconstitucional i, en conseqüència, anul·la pels mateixos motius i en coherència amb l'article 11.1 de la LJCA, introduït per la disposició final 2 de la Llei 3/2020, de 18 de setembre, que atribuïa a l'Audiència

Nacional la competència per a l'autorització o ratificació de les mesures sanitàries necessàries i urgents que suposessin limitacions o restriccions de drets fonamentals aprovades per les autoritats sanitàries estatals.

Dita sentència no va ser aprovada per unanimitat ja que els magistrats Cándido Conde-Pumpido i Ramón Sáez i les magistrades María Luisa Balaguer i Inmaculada Montalban van formular un vot particular en considerar que l'atribució als jutges i magistrats de la funció d'autorització o ratificació de les mesures sanitàries urgents i necessàries per fer front la crisi sanitària provocada per la COVID-19 que limitaven o restringien drets fonamentals tenen la seva cobertura constitucional en l'article 117.4 de la CE que no afecta a la separació de poders, ni a la independència judicial ni a l'eficàcia de la potestat reglamentària.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

4. [Sentència 600/2022](#), de 19 de maig, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual es resol un recurs de cassació d'interès cassacional referent al dret al descans setmanal i al dret al gaudi de les festivitats per part dels membres del cos de la Guàrdia Civil, en el sentit de reconèixer-los el dret al descans mínim d'11 hores diàries sense solapament amb el dret de gaudi de dia festiu.

L'esmentada sentència entén que el solapament del dret al descans amb el dret al gaudi de dies festius no és conforme amb l'article 5 i concordants de la Directiva 2003/88/CE, de 4 de novembre, relativa a determinats aspectes de l'ordenació del temps de treball; així mateix, es remet a la doctrina establerta per la Sentència del Tribunal Suprem 4049/2020, de 10 de març.

5. [Sentència 638/2022](#), de 30 de maig, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, sobre la impugnació per part de la Generalitat de Catalunya de l'RD 203/2021, de 30 de març, pel qual s'aprova el Reglament d'actuació i funcionament del sector públic per mitjans electrònics.

La sentència declara la nul·litat de la disposició transitòria primera que estableix l'obligació de conservar durant un determinat període de temps els documents en suport no electrònic que es trobin en les oficines de l'Administració ja que dit precepte vulnera la competència exclusiva de la Generalitat per organitzar la seva pròpia administració i, en conseqüència, vulnera la potestat d'autoorganització ja que

la finalitat del precepte declarat nul és regular un problema de gestió i depuració d'arxiu que cal emmarcar en l'àmbit de l'organització interna que té atribuïda la Generalitat. Declara la legalitat de la resta dels preceptes impugnats.

6. [Sentència 672/2022](#), de 3 de juny, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, per la qual desestima el recurs de cassació d'interès cassacional interposat contra la sentència de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, referent a l'impost sobre els habitatges buits.

El Tribunal Suprem assenyala que l'estructura impositiva de l'impost sobre habitatges buits de Catalunya (IVVCAT) no desvirtua la seva finalitat extra fiscal, no representa una selecció arbitrària del subjecte passiu, desconnectada de la legítima finalitat extra fiscal del tribut, i configura un sistema de determinació de la base imposable i de la quota mitjançant els legítims criteris examinats, que no vulneren el principi de capacitat econòmica, ni resulta arbitrari ja que respon a l'àmbit legítim de l'exercici de la potestat tributària del legislador autonòmic.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

7. [Sentència 447/2019](#), de 16 de juliol, de la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, per la qual es desestima el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència de 23 de maig de 2018, dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 14 de Barcelona.

Els fets són els següents: el senyor XXX, que havia prestat serveis en una societat mercantil de capital íntegrament públic durant diversos anys, va aprovar un procés selectiu d'una administració pública, adquirint la condició de funcionari.

Un cop adquirida tal condició va sol·licitar el reconeixement dels serveis prestats en dita societat als efectes del reconeixement i abonament dels triennis. L'administració corresponent li va denegar la sol·licitud i contra dita resolució va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu núm. 14 de Barcelona.

L'esmentat Jutjat, en data 23 de maig de 2018, va dictar sentència desfavorable per al recurrent, ja que desestimava el recurs contenciós administratiu i, en conseqüència, no li reconeixia el dret a percebre els triennis corresponents pels serveis prestats prèviament en la societat mercantil.

Contra dita sentència l'interessat va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJC, que es va substanciar davant la Secció Quarta de la Sala Contenciosa Administrativa, que, en data 16 de juliol de 2019, va dictar sentència desestimant el recurs d'apel·lació.

La raó més importat que esgrimeix la sentència és que, de conformitat amb l'article primer, punt u, de la Llei 70/78, de 26 de desembre, de reconeixement de serveis previs en l'Administració pública, reconeix a tots els funcionaris de carrera la totalitat dels serveis prestats en l'Administració de l'Estat, de la local, de la institucional, de la de justícia, de la de jurisdicció del treball i de la Seguretat Social previs a l'ingrés en els corresponents cossos, escales o categories, tant en qualitat de funcionari d'ocupació com els prestats en règim de contractació administrativa o laboral.

Així mateix, assenyala que és doctrina consolidada i reiterada pels tribunals de justícia que "no és discutible que es pot computar a efectes de triennis, el període en prestació de serveis en els organismes i entitats públiques, amb excepció dels prestats en societats mercantils, el capital de les quals sigui de participació majoritària (directa o indirecta) l'Administració pública, segons l'article 29 de la Llei 30/1984, en la seva redacció donada per la Llei 62/2003. A tals efectes, fa referència a la Sentència de 25 de març de 2010 de l'Audiència Nacional (rec. 465/2009).

També manifesta en el seu fonament jurídic cinquè que "s'han de considerar com a serveis efectius tots els indistintament prestats en qualsevol de les esferes de les administracions públiques, tant en qualitat de funcionari d'ocupació (eventual o interí) com els prestats en règim de contractació administrativa o laboral".

Dita sentència és ferma i condemna el recurrent a l'abonament de les costes processals.

8. [Sentència 1469/2021](#), de 26 de març, de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Catalunya**, que desestima el recurs interposat per la OAC contra la Resolució 327/2018, de 15 de novembre, de la GAIP en la qual estimava la reclamació 257/2018 i declarava el dret de la persona interessada a la vista i còpia d'un expedient d'investigació seguit per l'OAC, en relació amb el nomenament d'una funcionària en règim de comissió de servei en l'Ajuntament de L'Hospitalet, sense perjudici de protegir les persones esmentades.

La sentència estima que la preservació del denunciador és un dret essencial per garantir el funcionament normal de les iniciatives anticorrupció ja que el fet que es planteja és que la investigació seguida per l'OAC quedi sotmesa al principi de

reserva i confidencialitat per imperatiu dels articles 18 i 19 de la Llei 14/2008 i de l'article 45 de les normes d'actuació i funcionament de l'OAC.

Dita sentència és ferma i condemna en costes, per import de 1.000 euros, a l'OAC.

9. [Sentència 168/2022](#), de 20 d'abril de 2022, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Múrcia**, que estudia els requisits de la responsabilitat administrativa patrimonial de les administracions públiques; especialment, la relació causa-efecte, assenyalant que existeix una especialitat en matèria d'urbanisme i, per això, acorda indemnitzar la part recurrent (una entitat mercantil) no només pel dany emergent, sinó també pel lucre cessant.
10. [Sentència 667/2022](#), de 31 de maig, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó**, que estima el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Valladolid per la presidenta i diversos regidors del grup municipal del PP de l'Ajuntament de Valladolid contra el decret de la Presidència que establia una nova regulació de trànsit que suposava vianalitzar diversos carrers del centre de la ciutat i habilitar carrils bici i carrils bus-taxi.

La sentència estima que la referida intervenció de trànsit va ser de tal magnitud que va haver de regular-se mitjançant una ordenança i no un decret; així mateix, obliga a revisar el decret de la Presidència recorregut en no haver estat ratificat pel Ple, òrgan competent per a l'aprovació de l'ordenança i màxim si es té en compte que l'esmentat decret modificava el Reglament municipal de trànsit, seguretat i aparcament, declarant-ne la nul·litat de ple dret per no haver seguit el procediment legalment establert i per haver vulnerat el principi de jerarquia.

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)

1. [Resolució 222/2022](#), de 17 de març, per la qual s'assenyala que les comunicacions substitutòries de les resolucions de les sol·licituds d'accés a la informació pública poden ser objecte de reclamació davant la GAIP, d'acord amb l'article 29 del seu reglament regulador.
2. [Resolució 244/2022](#), de 23 de març, referent a l'accés a la informació per part dels electes municipals basant-se en la LTAIPBG, en la qual posa de manifest que la Sentència del Tribunal Suprem núm. 312/2022, de 10 de març, confirma la sentència del TSJC i dona la raó a la GAIP.

L'esmentada sentència del TS estableix la doctrina jurisprudencial següent:

“El fet que en la normativa local existeixi una regulació específica, en el pla substantiu i procedimental, del dret d'accés a la informació per part dels membres electes de les corporacions locals en cap manera exclou que, amb independència que es faci ús, o no, del recurs potestatiu de reposició contra la resolució que denegui, en tot o en part, l'accés a la informació l'interessat pugui formular la reclamació que es regula en l'article 24 de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació i bon govern (i a Catalunya en els articles 39 i següents de la Llei autonòmica 19/2014, de 29 de desembre).

Basant-se en dita doctrina jurisprudencial, les reclamacions presentades relatives a la LTAIPBG per un electe municipal seran admeses a tràmit, encara que de conformitat amb la disposició addicional primera, apartat 2 de la LTAIPBG, la GAIP aplicarà el dret material derivat de la legislació de règim local (article 77 de la LRBRL i article 164 del TRLMRLC i concordants del ROF), en tot el que es regula amb caràcter especial (terminis, límit i silenci) i, en tot allò no previst en la normativa local, s'aplicarà amb caràcter supletori el que disposa la LTAIPBG.

3. [Resolució 253/2022](#), de 23 de març, per la qual afirma que el dret a obtenir còpia de la informació dels regidors està expressament regulat en l'article 164.5 del TRLMRLC de forma inequívoca i independent a l'autorització a la sol·licitud d'accés a la informació regulat en l'apartat 3 del mateix article, de forma que, un cop autoritzar l'accés a la informació sol·licitada pels membres electes de les corporacions locals de forma expressa o presumpta, atesa l'eventual concurrència dels límits establerts en l'article 164.3 del TRLMRLC, l'obtenció de còpies se segueix amb caràcter general, sense que sigui adequat al TRLMRLC l'exigència d'una sol·licitud de còpies sotmesa a l'autorització de la presidència de la corporació local.
4. [Resolució 264/2022](#), de 31 de març, que estableix que el dret a la informació no empara l'obtenció de còpies autèntiques ni documents signats electrònicament si no constava el document original.

La qüestió que se suscita és referent a la petició d'una persona de l'accés i lliurament d'un informe signat electrònicament quan l'informe original estava signat manualment.

L'esmentada resolució del GAIP manifesta que el dret a la informació empara, amb caràcter general, d'acord amb l'article 72 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre transparència i dret d'accés a la informació pública, l'obtenció de còpies o reproduccions de la informació sol·licitada a què tingui dret a accedir, però no

empara el dret a obtenir còpies autèntiques, ni cap altra de reelaboració de la informació sol·licitada, consistent en certificats, indexació d'expedients ni traduccions de documents si l'administració pública els ha d'elaborar expressament per atendre a la sol·licitud, de forma que ha d'acordar-se la no admissió de les sol·licituds. En aquest sentit, d'acord amb dit precepte, la petició de la persona reclamant d'obtenir l'informe original signat electrònicament no és petició d'informació pública perquè l'informe que preexisteix en poder de l'administració està signat manualment i atendre la sol·licitud seria crear un nou document modificant-lo en un element substancial; a més, la petició alternativa d'obtenir la digitalització del document original ja queda satisfeta amb el lliurament de la còpia digital.

5. [Resolució 285/2022](#), de 7 d'abril, per la qual s'estableix l'exclusió del dret d'accés a la informació pública dels informes elaborats pels comitès d'ètica aquelles dades que permetin identificar les persones denunciades i les persones denunciants.